

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. P. B.**, zast. Mgr. Pavlem Krasem, advokátem, se sídlem V Jirchářích 60/6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2015, č. j. 15 Af 95/2013 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, Mgr. Pavlu Krasovi, advokátovi, se sídlem V Jirchářích 60/6, Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013, č. j. 12058/13/5000-14501-708892 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný na základě odvolání žalobce změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2009, č. j. 220130/09/214040506724, kterým byla žalobci uložena pokuta za porušení povinnosti stanovené v § 3 a 4 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb“), tak, že částky pokut uložené dle výroků označených I. až VIII. se snižují na polovinu, celková výše pokuty tak činí 252.750 Kč. Žalovaný dále změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části popisující způsob platby uložené pokuty. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že ve věci rozhodoval opakovaně, neboť předchozí rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2010 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2012, č. j. 15 Af

44/2010 – 22, z důvodu nepřezkoumatelnosti tohoto správního rozhodnutí. Z obsahu správního spisu zjistil, že z příjmových dokladů vystavených společností BETONSTAV TEPLICE a.s. ze dne 31. 12. 2004 č. 488, 489, 490, 499 a 501 vyplývá poskytnutí plateb v celkové výši 6.130.652,50 Kč, čímž došlo k překročení limitu pro hotovostní platby stanoveného v §4 odst. 1 zákona o omezení plateb, který činil 15.000 EUR. Příjmový pokladní doklad č. 118 ze dne 26. 4. 2004 potvrzuje poskytnutí platby ve výši 2.000.000 Kč, příjmový pokladní doklad č. 145 ze dne 13. 5. 2005 prokazuje poskytnutí platby ve výši 3.340.000 Kč, příjmový pokladní doklad č. 209 ze dne 16. 6. 2005 prokazuje poskytnutí platby v celkové výši 1.190.000 Kč, příjmový pokladní doklad č. 306 ze dne 31. 8. 2005 prokazuje poskytnutí platby v celkové výši 1.653.249 Kč, příjmový pokladní doklad č. 310 ze dne 5. 9. 2005 prokazuje poskytnutí platby ve výši 1.238.000 Kč a příjmový pokladní doklad č. 367 ze dne 5. 10. 2005 prokazuje poskytnutí platby ve výši 1.300.000 Kč.

[2] Žalovaný dále popsal průběh správního řízení a zdůraznil, že rozhodující skutečností, kterou se správní orgán při postupu dle zákona o omezení plateb řídí, je to, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Dospěl k závěru, že v případě porušení povinnosti provést bezhotovostní platbu stanovenou tímto zákonem, dojde k spáchání správního deliktu. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce tuto povinnost zjevně porušil. Správní orgán prvního stupně přitom správně vyšel z účetních záznamů a účetnictví odvolatele, neboť zaúčtování předmětné hotovostní platby žalobcem do účetnictví jako celku a v jeden den je základním důkazním prostředkem prokazujícím provedení platby a porušení citovaného zákona. Správnost účetnictví přitom nebyla podle žalovaného zpochybněna. Smysl zákona o omezení plateb spatřoval žalovaný v zajištění průhlednosti peněžních transakcí. V řízení podle tohoto zákona se přitom případný úmysl a účel hotovostních transakcí nezkoumá. K tvrzení společnosti BETONSTAV TEPLICE a.s., že výše uvedené platby byly fyzicky realizovány ve výši nepřesahující zákonem stanovený limit, nebylo podloženo žádným důkazním prostředkem. Účetnictví obou subjektů nadto zjevně svědčí o opaku.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobou ze dne 10. 7. 2013, v níž namítal, že napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem neobsahuje údaj o datu vyhotovení rozhodnutí. Své skutkové závěry nadto žalovaný opíral pouze o účetnictví žalobce, které však žalobce nikdy správním orgánům nepředložil. Žalovaný tudíž jako základní důkazní prostředek označil něco, co při svém rozhodování neměl k dispozici. Žalobce v neposlední řadě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom směru, že není dostatečně odůvodněn závěr o uložení konkrétní výše pokuty. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 16. 9. 2013, v níž odkázal na obsah spisového materiálu, z něhož podle jeho závěru plyne, že postup správce daně a napadené rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti požadované ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, přičemž vysvětlil, že datum vydání napadeného rozhodnutí je uvedeno pod rozdělovníkem. Celé rozhodnutí je rovněž opatřeno elektronickým podpisem s datem 6. 5. 2013. K námitce žalobce ohledně nezajištění dostatečných důkazů žalovaný odvětil, že při své činnosti v rámci správy daní

pokračování

získal správce daně účetní doklady od druhého účastníka společnosti BETONSTAV TEPLICE a.s., které se týkají i žalobce, neboť na základě těchto dokladů mu byly peníze vypláceny nebo od něj přijímány. Žalovaný však připustil, že mu kompletní účetnictví žalobce nebylo předloženo. Zdůraznil však, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy nezpochybnil pravost předmětných dokladů. K výši uložené pokuty žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož podle žalovaného vyplývá, že byly zvažovány polehčující okolnosti, tudíž bylo přistoupeno ke snížení výše sankce o polovinu, zvláště s ohledem na datum spáchání protiprávního jednání. V neposlední řadě vysvětlil, že zákon o omezení plateb neobsahuje přesný algoritmus pro výpočet pokuty, pouze stanoví minimální a maximální hranici, přičemž v tomto rozpětí byla pokuta uložena. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 6. 2015, č. j. 15 Af 95/2013 – 23, žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění zdůraznil, že předchozí rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2010 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2012, č. j. 15 Af 44/2010 – 22, neboť se správní orgán nevypořádal s vyjádřením příjemce plateb, čímž se nyní napadené rozhodnutí již dostatečně zabývalo. Soud neshledal pochybení správních orgánů v tom, že by nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty, protože přihlédly k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání, následkům a okolnostem. Finanční úřad stanovil výši pokut jako 3% z částky každé provedené platby po zaokrouhlení na celé stokoruny, žalovaný pak tuto argumentaci doplnil o další hlediska a pokutu snížil na polovinu z důvodu nízkého právního povědomí o povinnostech podle zákona o omezení plateb v inkriminované době. Soud rovněž nezjistil, že by správní orgány zneužily správního uvážení, zvláště když výši uložené pokuty řádně a dostatečně odůvodnily.

[6] K námitce žalobce ohledně neuvedení data vyhotovení soud uvedl, že na originálu žalobou napadeného rozhodnutí se nachází na straně 7, která následuje po straně 6, obsahující otisk razítka žalovaného, označení oprávněné úřední osoby a její podpis, údaj o datu vypravení (vydání). Při absenci výslovného uvedení data vyhotovení rozhodnutí lze mít podle soudu za to, že rozhodnutí bylo vyhotoveno a vydáno též den, tj. 6. 5. 2013. Soud sice zdůraznil, že toto datum by se mělo nacházet nad otiskem úředního razítka a podpisem oprávněné úřední osoby a že není správné, pokud je datum vyhotovení uvedeno až na dalším listu následujícím po listu obsahujícím otisk úředního razítka, neboť nelze vyloučit, že účastník řízení obdrží stejnopis rozhodnutí ukončený stranou s razítkem a podpisem, tudíž bez data vyhotovení rozhodnutí, přičemž tato situace mohla nastat i v projednávané věci. Soud však uzavřel, že absence data vyhotovení rozhodnutí na stejnopisu doručeném účastníkovi řízení představuje jeho vadu, která však nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. Za situace, kdy na originálu napadeného rozhodnutí je tento údaj uveden, však nezakládá nezákonnost rozhodnutí a důvod pro jeho zrušení. K tvrzení žalovaného, že rozhodnutí je opatřeno elektronickým podpisem, soud odvětil, že ve správním spisu je založen pouze originál opatřený otiskem razítkem a fyzickým podpisem oprávněné úřední osoby. Soud v neposlední řadě přisvědčil žalobci, že správní orgány neměly při svém rozhodování k dispozici jeho účetnictví, nemohly proto na něj v odůvodnění správních rozhodnutí odkazovat. Správní orgány však měly k dispozici

účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a.s., z něhož správně vycházely i ve vztahu k žalobci. Ostatně žalobce ani v průběhu správního řízení netvrdil, ačkoli k tomu měl příležitost, že by se podklady pro rozhodnutí, které byly shromážděny, v čemkoli odlišovaly od jeho účetnictví. Dílčí nepřesnost v tom, že žalovaný hovořil o žalobcově účetnictví namísto účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a.s., nepředstavuje natolik zásadní vadu, která by podle soudu odůvodnila zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2015, č. j. 15 Af 95/2013 – 23, se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 9. 7. 2015, v níž uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že podle účetních dokladů byl sankcionován za provedení hotovostní platby nazvané jako vrácení zálohy. Zákon o omezení plateb se však vztahoval pouze na platby, kterými jsou hrazené závazky. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 33 Cdo 1814/2011 dospěl k závěru, že záloha je částečným plněním závazku ze smlouvy, která bude mezi stranami teprve uzavřena. Poskytnutí zálohy tedy není závazkem, ale plněním budoucího závazku. Přijetí zálohy je přijetím částečného plnění budoucího závazku, není podle tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu samo o sobě závazkem. Z logiky věci pak plyne, že ani vrácení zálohy není hrazením závazku ve smyslu zákona o omezení plateb. Podle stěžovatele tudíž nemohlo dojít ke spáchání správních deliktů, za něž byly uloženy pokuty. Stěžovatel s ohledem na výše uvedené proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 30. 7. 2015, v němž se zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, který se se všemi námitkami žalobce řádně vypořádal. K námitce stěžovatele, že zákon o omezení plateb se nevztahuje na vrácení záloh, uvedl, že se jedná o zcela novou argumentaci, kterou stěžovatel v minulosti nikdy neuplatnil. Žalovaný setrval s ohledem na obsah správního spisu na závěru, že stěžovatel zákon o omezení plateb porušil. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a stěžovateli nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však zjistil, že kasační stížnost není přípustná.

[10] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. „Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“

[11] Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že se nemůže meritorně vyjádřit k námitce stěžovatele, že na předmětné platby se zákon o omezení plateb vůbec nevztahoval, neboť se nejednalo o úhradu závazku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Tato

pokračování

námítka je totiž nepřipustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

[12] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není totiž kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, „kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“ K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu *vigilantibus jura* postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponесou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39, bylo konstatováno, že „podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“

[13] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně toho, že na předmětné platby se zákon o omezení plateb vůbec nevztahoval, neboť se nemělo jednat o úhradu závazku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Tuto argumentaci stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení § 72 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom dodává, že tato argumentace nespadá do okruhu těch námitek, k nimž musí správní soudy přihlídnout *ex offio*.

[14] K tomu nutno zopakovat žalobcovu povinnost podle § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., uvést v žalobě mj. žalobní body a označit výroky napadeného (napadených) rozhodnutí. Toto ustanovení podtrhuje jejich význam tím, že předepisuje soudu přezkoumat žalobou napadené výroky v mezích žalobních bodů. Jde o projev dispoziční zásady, na které je správní soudnictví postaveno (viz. § 5 s. ř. s.). Výjimkou jsou některá ustanovení § 76 s. ř. s., ale i další skutečnosti, ke kterým je soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (např. prekluze). V této souvislosti je možno poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS), podle které je soud oprávněn zrušit rozhodnutí krajského soudu pro vady řízení, byť nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání v mezích žalobních bodů. O takový případ však v projednávané věci nejde, neboť žádné takové vady v řízení před správním orgánem, které by bránily přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (např., že by bylo vydáno věcně nepřislušným orgánem a bylo tudíž nicotné, nebo bylo zmatečné, či jím byla porušena zásada ne bis in idem v oblasti správního trestání) nebyly v řízení zjištěny; napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné v mezích námitek, které stěžovatel v žalobě uplatnil a krajský soud v těchto mezích přezkoumal.

[15] Nad rámec výše uvedeného jako obiter dictum Nejvyšší správní soud k této problematice odkazuje na právní větu Nejvyššího soudu uvedenou v usnesení ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 33 Cdo 1814/2011, podle níž *„na to, co bylo dáno před uzavřením smlouvy některým účastníkem, hledí se jako na zálohu. Záloha je (částečným) plněním závazku ze smlouvy, která bude mezi stranami teprve uzavřena. Poskytnutí zálohy tedy není závazkem (dluhem) ale plněním (budoucího) závazku. Záloha se řídí právní úpravou, jež platí pro závazek, který vznikne uzavřením platné smlouvy, a dojde-li k uzavření smlouvy, záloha se na plnění tohoto závazku započítá. Nedojde-li k uzavření smlouvy (jako tomu bylo v projednávaném případě), posuzuje se záloha podle ustanovení o bezdůvodném obohacení, pokud zde není platný závazek ji vrátit. Bylo-li dohodnuto vrácení zálohy, povinnost toho, kdo zálohu přijal, vyplývá ze závazku a nárok na její vrácení je nárokem na splnění závazku.“* Z citované právní věty podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by se v případě zálohy nejednalo o platbu, na kterou soukromoprávní předpisy pohlížejí tak, že by se nejednalo o závazek. Nejvyšší soud totiž v citovaném usnesení uvedl, že buď se jedná o závazek, jenž se řídí právní úpravou, jež platí pro závazek, který vznikne uzavřením platné smlouvy, anebo se taková platba řídí právní úpravou bezdůvodného obohacení, které bylo považováno za druh závazkového právního vztahu – srov. Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha 2009, s. 1328 – 1336. V každém případě (ať bude právní režim takové zálohy vyhodnocen jakkoli) je však zřejmé, že záloha je poskytována na základě předchozí předběžné dohody vážící se k budoucímu závazku z uzavřené smlouvy, nelze tudíž hovořit o tom, že by se jednalo o plnění bez existence závazku, jak nyní nově dovozuje stěžovatel. Režim zákona o omezení plateb v hotovosti by tedy měl být zachován.

[16] Nejvyšší správní soud tedy musel kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2015, č. j. 15 Af 95/2013 – 23, odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 120 s. ř. s. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost

pokračování

odmítl, nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Náklady řízení

[17] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

[18] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci se opírá o ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu